

som Fremtvingen af egne Anstuelser er Frihedens Grav, og derfor vilde han Maadehold og Bestindighed. Jeg tror, at det, de Herrer have ladet det mangle paa, er Maadehold, og det, de tværtimod have lagt for Dagen, har været en overordentlig høj Grad af Ensidighed og Fastholden ved deres egne Anstuelser. Det er denne Ensidighed, der har ført til, at Resultaterne af bort Arbejde her have været og vedblivende synes at skulle blive saa overordentlig magre og saa, som de have været, og at hele det Arbejde, vi udføre, fører saa lidt Udbytte med sig. Jeg mener, ligesom han sagde dengang, at, naar vi vise Maadehold og Smødefkommen imod hinanden, naae vi langt længere. Naar nu ærede Medlemmer, den sidste Taler og flere andre her i Salen, have talt om Følgerne af de politiske Sammenstød paa Møderne i denne Sommer og ment, at disse vilde føre til endnu dybere Adskillelse, skal jeg langtfra benegte dette Sidste; men jeg vil kun sige: Hvem er det, der har været Skyld i, at disse Sammenstød have fundet Sted? Det er dem, der ere komne tilstede der, hvor de ikke havde Noget at gjøre, det er dem, der stadig have været den angribende Part. Og forsaavidt de ville vedblive at være den angribende Part i Fremtiden, kan den Røst, der stiller Partierne, blive udvidet og blive dybere og mindre overstigelig. Men umblade de Herrer at være den angribende Part, og rette De alvorlig deres Bestræbelser paa at komme bort fra den voldsomme og angribende Politikk, de have ført, er Røsten dog ikke bleven dybere, end at den er til at komme over, og saa vil en Forhandling i Fremtiden være mulig. Dette Sidste vil ogsaa vise sig at være en Nødvendighed for dem, hvis de skulle naae til et Resultat, vi Alle kunne have Glæde af.

Th. Nielsen: Det ærede Medlem, der indledede Forhandlingen her i Salen, begyndte med at bemærke, at han ifjor havde talt om den Stagnation, der var tilstede i Administrationen i det Hele, i Mar maatte han komme til at gaa et Skridt videre; det var i ethvert Fald Hovedindholdet af hans Foredrag, idet han maatte paavise den Tilbagegang og Demoralisation, der nu var tilstede. Man har trætteses, om Parlamentarismen laa i vor Grundlov eller ikke, man har undersøgt, om de parlamentariske Spirer vare deri eller ikke. Jeg skal nu ikke komme dybere ind paa en Undersøgelse heraf, men bemærke, at man jo kan sige sig selv, at den Kamp, vi ere inde i, hvor Regjeringen vil føre Styrelsen imod Folkethinget, bedre end noget Andet viser, hvor meget Parlamentariff der ligger

i Grundloven. Det, tror jeg, er blevet klart og vil blive endnu klarere, jo længere Tiden gaar, og jo længere der fortsættes paa samme Maade, at imod Folkethinget kan der i ethvert Fald ikke regjeres. Det er dette, der vil komme ud af den politiske Kamp, som vi nu ere inde i. Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler forleden Dag var noget naiv, naar han mente, at det ærede Medlem fra Middelfart, det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad), egentlig havde stor Skyld i, at denne Kamp ikke kunde faae Ende paa den Maade, som det ærede Medlem fra Hillerød ønskede det, nemlig at Vestre opgav sin Kamp. Dette forekommer mig at være en noget naiv Betragtning af det ærede Medlem. Thi vel sætter jeg megen Pris paa det ærede Medlem fra Middelfart, vel sætter jeg megen Pris paa det Bidnesbyrd, som han paa sine gamle Dage er kommen her ind og har afslagt som en af Grundlovens Fædre, idet han paany mindede om, paa hvem Ansvarret hviler, og vel tillægger jeg den dog ikke, at jeg skulde tro, at den Omstændighed, at han ikke var kommen her, vilde have havt den Indflydelse, at Kampen, som her føres, og som har varet i flere Aar, skulde blive endt paa den Maade, som det ærede Medlem fra Hillerød ønskede det. Nei, saa stor er viselig det ærede Medlem fra Middelfarts Indflydelse ikke. Jeg vil sige til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds, at, naar han tror, at denne Kamp engang skal ende, som han ønsker det, og kun vil vare noget længere, fordi det ærede Medlem fra Middelfart er kommet til, maaske tillige med enkelte andre Højremænd, at sluttelig hans Meningsfællers Side vil seire, saa tager han feil. (Dinesen: Det sagde jeg ikke!). So, det ærede Medlem har sagt, at det ærede Medlem fra Middelfart har styrket den Opposition, som var tilstede, saaledes at den vil kunne fortsættes længere, end den ellers vilde have kunnet, og han har i sit sidste Foredrag betonet, at han var vis paa, at man nu var længere borte fra Maalet end nogensinde, og at han ingen Tvivl har om, at Kampen vil ende til hans Fordel. Dette maa han jo nødvendigvis ogsaa tro, thi ellers stod han vel ikke der, hvor han staar. Men det vil jeg sige til det ærede Medlem og til Alle, som have den Overbevisning, at det er en sangvink Forhaabning, som ikke vil gaa i Opfyldelse. Strømmen vil baade blive bredere og dybere, og tilsidst vil den blive saa dyb — jeg tror ikke, at det er saa nær foretaende,